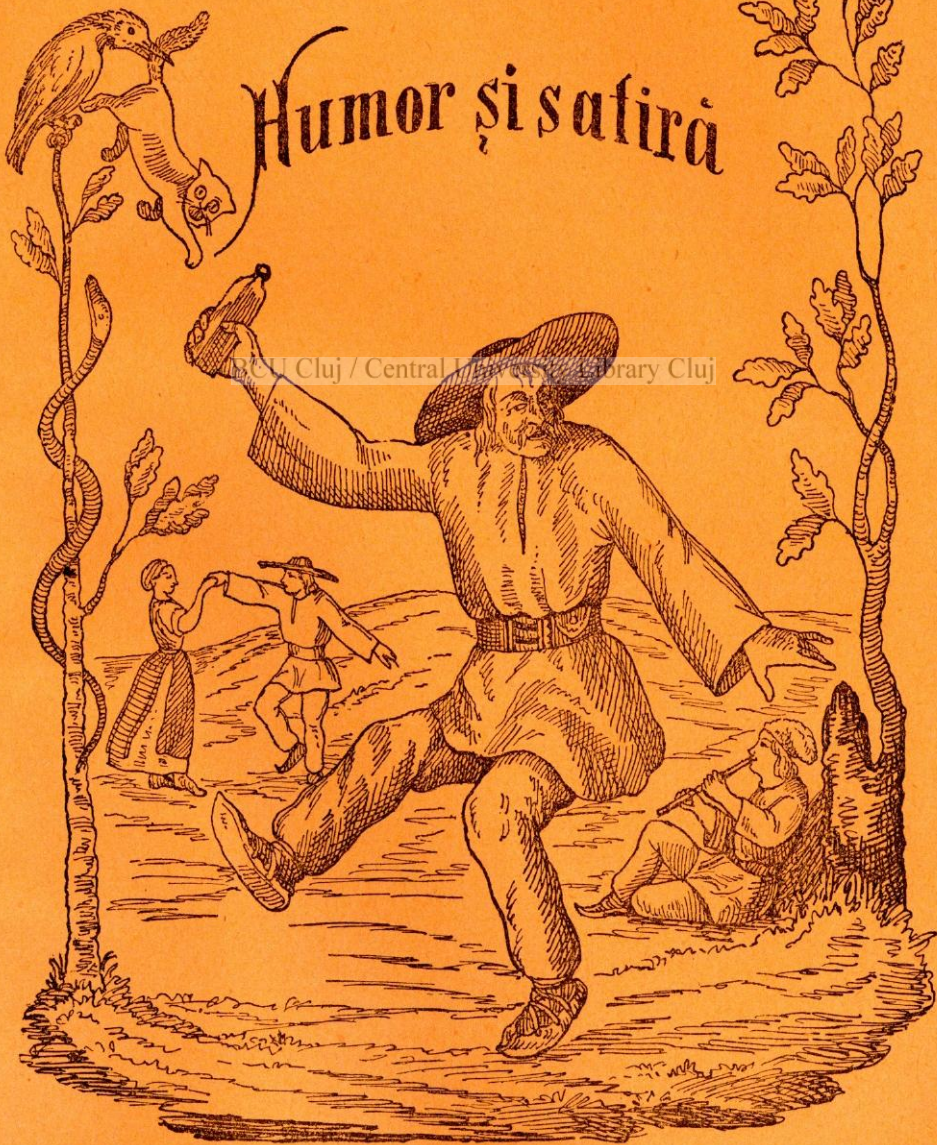

licul

Humor și satiră

CC-0 Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Odă la mormântul lui Bazaine.

Foile celea streine	Creșind că-i un diplomat,
Spun că moșul Bazaine	Ori chiar cap încoronat!
Dusus'au dintre cei vii	Alții, când ved o crătință
P'a elisului câmpii.	Arunc pușcă și suliță
Multe inime surid	Cred că-i atare drapel
Că-și luă sbor din Madrid	De pe câmpul de resbel.
Mareschalul cel sumeș	Unii, dacă ved o vită
Ce capitulă la Metz.	Cu musteță răsucită
El se duce, dar oftéză	Cred că ved chiar un fișpan
Că mulți cari capituléză	Și zac de friguri un'an!
Față de lucruri mai mici	Unii un jidan riios
Tot nu se duc de pe aici!	De ved, cred că-i un bănos
Mulți pun pușca piramidă	Ca Rothschild dela Paris
Când ved numai o omidă	Și-l ved pururea și-n vis.
Creșindu-o crocodil	Oh! și mulți mai sunt p'aici
Din Africa, dela Nil.	Cari se țin ómeni voinici
Ear alții capituléză	Dar luptând c'un puiu de barză
La câpățina de vérzá	Stau cioflânc — capituléză!

Toți aceștea, și alți mulți Și vai de ei, ticăloșii,
 Buni ar fi se-i veți desculți Că mai lesne mor cocoșii
 Mergând după Bazaine Luptând pentru-opuică chióră,
 Chiar astăzi, pentru ce mâne? Decât ei, pentru a lor țeră!

Dar ei stau, desvoltă duhul Așa-i lumea mei vecine,
 De molipseșc tot vezduhul, S'a dus moșul Bazaine
 Strigând tot mereu: noi scim Și la noi aci ne lasă
 Pentru țeră se murim! Mulți de cari capitulează!

Anacreontică.

Când vęd că din chiar senin

Mulți scupă numai venin

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Căci Hosu e canonic,

Atunci mă gândesc în mine

Că era cu mult mai bine,

Dacă eu eram vlădic

Ori baremi metropolit

Să dau la toți preste plit,

Care ar mai cuteză

Dreptul meu al disputa;

Căci Hosu, Radu și Eu,

Bunea, Smigânsca și Eu,

Stoica, pedelul și Eu

Aș fi bun de archireu,

Căci o sciți a bună sémă

Că io-s Dr. Cataramă!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop Marcule ușurel,
Jocă-n prima brumărel
Că bine de mi juca
La vr'un rang te-oi redica!

Hop în sus ca un voinic
Că te-oi face canonic
Ori, dacă rîvnesci la bani,
Te pun craiu preste țigani.

Că țigani-n astă țeră
Țemanându-să de ocară
Că graiul li s'ar lua
Prinsus'au a cugeta:

Decât limbă ungurască
In loc de ast țigănescă
Mai bin' ne facem un craiu
Și-l ținem tot cu mălaiu!

Cum? limba noastră hai dulce Un Român când s'a iví
Tisa vrea se ni-o îmbuce Și dreptate va cerși:
Și se ne dea unгурéscă So cheres l'om întreba
In loc de ast țigănescă? Apoi el a tremura,

Una ca-asta nu răbdăm, Și ni-a face la plocóne,
Mai bine rėsboiu purtăm Și ni-a ție tot cocóne,
Mai întâiu un craiu alegem Și ni-a aduce jintiță
Apoi la lucru ne punem! Și mălaiu și chisăliță!

Sábii ni-or face covacii Ear cu capul buhahá
Doba or bate-o diplășii Și cu burta tananá
Și noi toți ni-om aduna Pe uliți când vom eși
Pentru limbă vom lupta! Ungurii ni-or alduí,

Pe ungur dacă l'om bate Unii ni-or ție úrfi,
Apoi se vedeți dreptate, Alții băgău ni-or cinsti,
Face-om popi din vița noastră Ear dómnele unguroi
Lumea, țara s'e-i cunóscă. Or fi fálóse cu noi!

Și ni-om face și-un vlădică Par că vėd pe Parpangel
Pe ěl de ne-a da palincă Cum a-mbla de ușurel
Și-om avè craiu, popi, vlădici, Colo la cãntělăriá
Și-un șireag de canonici! Tot cu haine de anglie!*

Ear pe la cãntělării, Ear vaivodul Pilaton
Pela judecătorii, Când i-or ție toți cocon,
Tóte-or merge țigănesce La ciure n'a mai lucra
Nimic n'a fi ungresce! Chiar fișpan s'a redica!

Atuncea drăguță dómne, Astfel sfătuesc Țiganií,
Țiganu n'a răbda fóme Sus Mărcuț, de țis dragi banii,
Toți ni-om face canceliști Craiu la țigani ti-nălța
Solgăbirăi și haiduci! Bine dacă vei juca!

Jocă deci una popesce Și jó-că și iuesce: Nui voinic precum sunt eu Numai unul la Siclău!	Ia-mi-l dar de grosul bot Și-l fă protestant de tot, Rupe-i cõste, fălci, urechi Și-i mai capëta părechi!
El e Petru Zoldișan Un notareș de țigan Prëpădit și beutor Pe la crișme mult detor.	Păreche de ii găsi Jocă-l pân s'a pocăi, Îl tot jócă și-l sucesce Și din brânci mi-l imbrâncesce.
Së pôte că cu beția Și-a păpa notărășia Și-un bețiv precum îi el N'om afla notărășel;	El dacã s'ar văieta Tu ti pune a-l întreba: Ce ȃci, nene Cărăgian, Mai bè vei spir cu cătran?
Oh, și-atunci plângea Aradul Ca după tãmâie dracul Ca copii după jorde Ca Țiganiii după — palme!	Tu coconule gălant Mai vrei a fi protestant, Ca român nu poți postí Până ți-or sãrî ochii?
Marcuțule, nu te da, Jocă o leaca-n Ugocia Colo în satul Truțu Cu Gusti Cărăgianu	Cređi că postul unguresc Mai lesne-i ca românesc? Më, ungurul când postesce, Cu malaiu nu se-ntelnesce!
Hop! că Gusti Cărăgian Câte-odată bea cătran Și fiind omul galant Vrè se fie protestant.	Cărăgiene, nu fi prost, Ungurul când mănã post Iși sörbe numai scupitul, Nu-i mai trebuie cuțitul!
El, precât am auđit, E dascal român unit Dar, căci scie unguria Predică protestația.	Și vai, mulți coconi galanți Reformați și protestanți Ar postí post românesc, Gusti, cal impërãtesc!

Altcum tu și cei ca tine	Ismene și ciorecei
Facă-se ori ați ori mâne,	Trage de pe bărbăței
Protestanți ori reformați	Și le dă pe la cocóne,
Ori chiar draci impelițați.	Așa jupâne Rădóne!
Nu-i habar, mergi cât îți place	Ear în schimb, tu la bărbați
Și te fă Gusti serace	Să nu stee desbrăcați,
Fă-te stan și bolovan	Dă-le sucne și scurteici
Tu dascale Cărăgian!	Și la brâu le dă cujeici*)
Iar nu ne face rușine,	Și-i pune se tórcă tortul
Fă-te altcum chiar și câne,	Dacă nu îngrijesc de fondul
Fă-te bou, ori fă-te porc	Creat pentru cojocari
Ori altfel de dobitoc!	Domnule casariu!
Marcule, sci unde-i móra	Hop, Marcule, na și na!
Din orașul Hunedóra?	Dute și-n Mehadica
Acolo se nu te duci	Colo lângă Coruia
Duhurile se le-alungi!	Și-i vedè pe Stamora.
Hop! că acolo țin ședințe	Hop, că notariul Gyula
Cojocari, cojocărițe,	Subscris Bosits Stamora
Surđi și muți și deșelați	Mânâncă cât un căpău
Și altfel de deocheați!	Bea și jócă la măcău.
President-casar-notar,	Pentru aste-a lui vêtuți
Se vedeți, e lucru rar,	Poți Marcule se-l strămuți
Aci le pórtă-o muiere	Unde-o dus mutul iapa
Și bărbații fac — tăcere.	Să nu încurce treaba.
Dute deci la Hunedóra	Că lucru bun la om beat
Și, dacă-i nimerí móra	Nicăiri nu s'a aflat,
Unde sunt în adunare	Necum la Mehadica
Fă o leacă de schimbare.	La notareșul Gyula!

*) Cujeică = furca de tors, în care se légă caiesul.

Beat, Mărcuț de li găsi Cu brânca li neteđi Preste bot și preste plit Pe est notares cinstit.	Scote-l și-l du la Vêrșeț Și mi-l bagă-ntr'on coteț Că alți porci când l'or vedè Stau bun că s'or spăria.
Hop Mărcuț și nu sta-n loc Până-i ajunge-n Banloc La Elisie Schiopul La jupânul dascălu	Și pot se se minuneze Ba se-l chiar invidieze Că cinci porci și-un măscurel Nu béu și mâncă ca el!
Intrébă-l de li intelni In care pedagogii E scris cum că dascalii Să se bată ca țapii?	Ear purtarea lui morală El ȃice c'ar fi normală Când se sfădesce și bate Cu bicherii din cetate
Dacă dascalul lungău Tot la bătâi stă mereu Și-n biserică și-n școlă Ia-l Marcule sub suoră,	Scóte-l dintre ómeni deci Și mi-l bagă-ntre berbeci, Pardon! bagă! la coteț Intre porcii din Vêrșeț.
Ia-l și mi-l apucă bine Se ție luptă cu tine Nu-n strană cu cantorii, Iă-l Mărcuț pân a tuși!	Că liber dacă mai âmblă Și cu câni-și prinde sâmbră Deci scotel tu dintre noi Țipă-l baremi pe gunoi!
Marcule puiu invêțat Mergi la Fúzeș în Bănat La bețivul dascălu Numit chir Martin Țapul.	Marcule, nu fi capcân Mergi jócă și-n Mesteacân Cu dascalul Simedrea Că bine te-a imbeta.
Acasă nu li afla Că-n crișmă-i trece vremea Cu palinca de a-ndemână Și cu tuz de roș în mână.	De-i vedè că-n școlă nu-i Dute la conacul lui In crișma lui Vilmoș Kohn C'acolo-i mândrul cocon.

Nici acolo de nu este
Atunci cată-l la neveste
Veți, la câte-o Măriuță,
Ilenuță ori Anuță.

La el du-te cu căpăstru
Și mi-l ié tot in buiestru
Până-n Sibiul vestit
La domnul Metropolit.

Intră-n lontru fără teamă
Dă și pe Simedrea-n seama:
,Recomând un vagabund
Desfrânat — bețir — bolund!

Marcuțele bun băiat
Dute lângă Bălgărad
Colo-n satul Kisfalău
La Iosif ăl prostălău

Ësta încă-i dascal mare
Și spre a nației salvare
Bea vinars pân cade-n bot
Bagă mi-l Mărcuț sub ciur!

Sub ciur dacă li vedè
Cântă-i tu Mărcuț așè:
Dascăle, mai stăi pe loc,
Nu bé vinars, bere-ai foc!

Veți că esci calic lipit,
N'ai o bucată sub plit,
Și totuși ceri beutură,
Săcaț'ar limba din gură!

Bea pojar, cătran și foc
Tu netrebnic dobitoc
Nu bea spurcatul vinars
De ai omenie-n nas!

Apoi lasă-l focului
Se se ducă-n treba lui;
Mai iuti slănină din căne
Decât din el om! hop! hop!

Dacă pe toți îi juca
Apoi fă-ți instanția
Pe crăia țigănescă
Hai din țara unгурescă.

Și fiind că toți țiganii
Țin o lege cu uniții
Instanția o vei scrie
In Blaj la cancelărie.

Și-i adresa-o la Grama
Care ține bine séma
Despre tot ce-n lume este
Și pe uniți-i privesce. —

Urzică Scandalografescu.

BCU "Eugen Beldiceanu" Central University Library Cluj

Constituțiunea în stat și-n biserică e dreptul nemărginit al individului de a face ceea-ce-î poruncesc cei dela putere, sau, ca se me esprim mai la înțeles, năsip în ochii popórálor. În stat și'n biserică deosebirea între constituționalism și absolutism e tot așa de mare, ca și deosebirea între pipă și lulea. Și până-când vor fi ómeni în lume majoritatea lor va mânca săpun, până-ce minoritatea o rade nesăpunită.

Așa-î lumea, ce-o se-î faci, și nu înzădar au căđut odinióră din ceriu la pământ ángerii luminați în formă de draci întunecați.

În statul cât și în biserica constituțională individului se dá dreptul de ași pune însuși în cap frâul, de care îl duc alții. Vai însé de statul, și vai de biserica, în care, după-ce individul constituțional își pune frâul în cap, ómeni fără cap apucă frâul în mână.

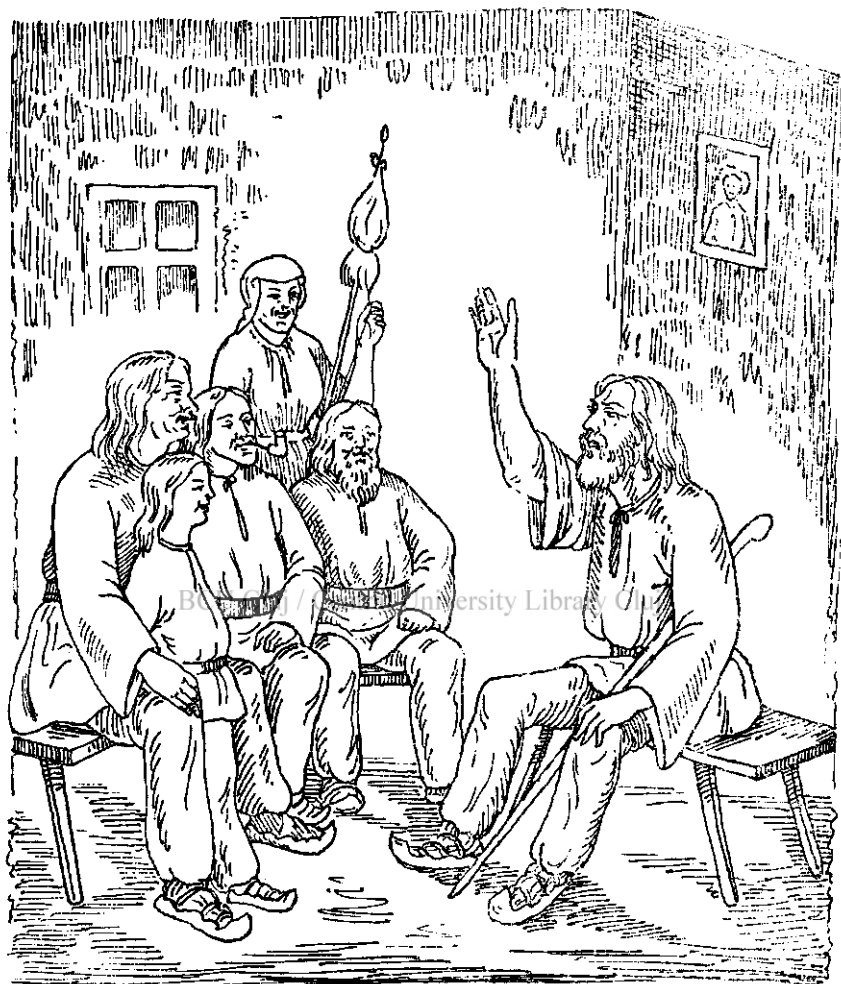
Cum stăm în Ungaria cu constituțiunea statului, o știu toți cei-ce în Rumânia au trăit sub biciul lui Capitan Costache. Cum stăm însă noi cești de pănura gr. or. cu constituțiunea bisericească, astă o știu numai cei-ce știu ce-i biciul lui Dumnezeu.

Deci de ani au trecut decând Dumnezeu ne-a bătut cu constituțiunea statutului organic, și eu întreb pe toți cei nepreocupați, care e folosul efectiv al unei vieți constituționale de deci de ani? E tot acela, cu care statul maghiar după o viață constituțională de 2 de decenii se presentă ađi: În stat deficitul, în biserica noastră datoria flotantă.

Constituțiunea bisericeii gr. or. în decurs de decenii n'au dat a suta parte din ceea ce credincioșii acestei bisericeii au dat pentru ea.

Ađi se deschide aici în Sibiiu nu știu al câțulea congres național bisericesc. Prelații noștri, ca totdeauna, și de astădată vor cere întervenirea Sf. Duch ca comisar regesc la deschiderea congresului. Se póte că Sf. Duch, cu tóte că discul metropolitan nu ajunge pentru acoperirea speselor deputaților congresuali, va veni pe spesele proprii până la Sibiiu. Dacă înse Sf. Duch se va afla motivat a mai face și de astădată lunga călătorie din ceriu până la Sibiiu, fie pe spesele discului metropolitan, fie pe spesele proprii, atunci eu unul l'ași ruga, ca se lumineze pe toți bostanii trimiși la congres așa, încât lumea se nu mai fie aplecată a crede, că congresele noastre naționali-bisericesci, numai de aceea se convocă tot la trei ani, pentru-ca regresul național-bisericesc gr. or. se nu se observe în tot anul!

Stan Pătitul.

În tinerețele mele nu era pomană de mașine de îmblătit, dar' neci executorii de dare nu stau ca ași la gura șurei, până-ce ómenii 'și îmblătesc grăul. Grăul, în părțile nóstre, se îmblătea cu îmblăcii.

Sasii din Fundul Regiu nu știau îmblăti, ear' care știau n'aveau ce. Grăul Sasilor îl îmblăteau Românii și Secuii, și făceau bun câștig.

Eu, dela părinți n'aveam moșie, și socrumio, un sgârcit putred, 'mi-a fost dat de zestre numai niște locuri în Fața Ginerilor, unde, cum știți, crește numai pipirig și códa șorecelului. Eu, ca se pot trăi, eram deci silit a merge cu împlăcii.

Într'un an m'am intovărăsit cu feciorul popii celui unit dela noi, ne-am dus în Noul Săsesc și ne-am tocmit c'un sas se-î împlătim 600 clăi de grâu, a șeptesprădecea.

Feciorul popii celui unit nu era așa de prost, ca se nu fie putut urma tatăso în popie, dar' fiind că la scólă n'a învețat nimica, s'a făcut dascăl c'o leafă de 16 fl. pe an. O leafă de 16 fl. la an e însă tot atâta, cât o moșie în Fața Ginerilor, și feciorul popii, care avea mai mulți copii acasă decât la scólă, ca se nu plesnească fomea-n el, mergea și el cu împlăcii.

Ori în cătrău pleca feciorul popii, ca se nu plece gol d'acasă, își punea psaltirea în traistă, și Dumineca sau sərbătórea cetea din ea. Așa într'o Duminecă feciorul popii îmi cetea din psaltire la umbra deasă în grădina sasului, și eu ascultam la el. La un timp óre-care vine și sasul la noi în grădină, și întreabă pe feciorul popii: Ce cetești moi din carte hăla? Hei jupâne! ȃice feciorul popii — cartea asta'î carte sfântă! — Eu, cu cartea asta bag și scot dracii din ómeni! Dacă cineva îți fură un cal, eu, cu cartea asta îl fac de ți'l aduce înapoi sau creapă. Pe dumneata, spre pildă, dacă cetesc eu cartea asta cum știu eu, te fac de umbli pe vârful șurei ca cocostârcul într'un picior, și cânti ca cocoșul, etc.!

Am mai povestit apoi și despre alte lucruri, pânăcând sasul, pus pe gânduri de puterea cărții feciorului popii, s'a despărțit de noi și s'a dus.

Remânênd eu cu feciorul popii, acesta s'a încercat a me convinge și pe mine despre puterea cărții sale, dar' eu

'i-am ȕis: Me dacă tu cu cartea ta, poți juca dracii cum îți place, atunci pentru-ce nu-'i pui se îmblătească in locul teu, și tu se șeđi la umbră?!

El atunci a început a ride, și 'mi-a ȕis: Me! — dacă tu nu cređi în puterea cărții mele, pe tine nu te pot mântui, — pentru ce se nu creadă însě sasul?!

A dóua ȕi, sasul a chemat pe feciorul popii la sine și, între patru ochi, l'a întreat ȕicând: Se'mi spui drept, puteami-ai dumneata cu cartea dumnitale face ce 'ți-ași ȕice eu? — Jupane — respunde feciorul popii — eu, cu cartea mea, îți fac și ceea-ce dumneata nu te încumeți a cere. Eu, cu cartea mea, dacă dumneata poștești, fac de'ți fată boii, și dela vacile sterpe mulgi laptele din códă. Prindete cu mine, și eu, cu cartea mea, fac, de sasii dumneavóstră, cât se țin de înțelepți, aleg pe măgarul țiganului din capul satului în presbiteriu — cun cuvent, îți fac, ce poștești!

Auđi la mine — ȕice atunci sasul — eu de doi ani nu mai trăesc cu muere meu, și-'mi pare rou după el! — Ce ȕici nu 'mi l'ai putea aduce dela sócrămea acasă, se șede ear' cu mine?

— Cum se nu! În șapte septemâni fac de sócrăta o prinde de urshe și 'ți-o aduce acasă, ori creapă amêndóuě.

— Socră-meu póte și se crepa, dar' nevéstă-meu se vine ear la mine, că eu place la el!

— Cum poștești, așa'ți fac!

— Și ce se dau la tine?

— Se'mi dai 7 fl., 7 gălete de grâu, 7 ferdele de cucuruz, 7 cofe de fasole, 7 funți de slănină, 7 cepe, 7 purcei, si de 7 ori 7 litre de vinars.

— Îți dau!

— Primesc, dar' prelângă tóte estea trebuie se mai faci încă următóarele :

1. Șapte septēmâni se nu mături în casă ;

2. Șapte septēmâni se porți hainele pe dos ;

3. În șapte septēmâni tot a șeptea ȃi se întorci tot ce ai în casă pe dos ;

4. În șapte septēmâni se dai șapte liturghii la șapte biserici românești ;

5. În șapte septēmâni, tot a șeptea ȃi se mănânci, ce se mănă cu lingura, cu furcuța, și ce se tae cu cuțul se tai cu lingura ;

6. Tot a șeptea ȃi se nu respunđi la mine, până-ce nu te întreabă de șapte-ori ;

7. În șapte septēmâni, tot a șeptea ȃi se numeri dela 7 înapoi, și când vei ajunge la unul se strigi: Hiș cocoș din obor, că mâne me însor, și de nu vine (Trinchina*) îți iau ție găina !

Facend tóte estea, frâua dumnitale în 7 septēmâni ori vine acasă, ori creapă.

— Tóte este — ȃise sasul — le pot face, numai una nu !

— Care nu ?

— Nu pot merge la biserică cu cojocul pe dos ! Unde ai mai veđut dumneata sas mergend la biserică cu cojocul pe dos ? Dacă eu fac asta, și câinii me rîd !

— Asta trebuie s'o faci, pentru-că altcum rugăciunea mea nu se prinde !

— Nu pot !

— Atunci nici eu nuți pot ajuta !

— Eu mai bine plătesc mai mult, dar' cu cojocul pe dos nu merg la biserică !

*) „Trinchina“ numele nevastei sasului.

— Dacă nu, atunci trebuie se'mi plătești simbria îndoită, pentru-că și eu trebuie se fac slujba îndoită!

— Plătesc bucuros!

— Bine, eu primesc și Vineri me apuc de slujbă, fiindcă septemâna începe la slujba mea dintr'o Vinere într'alta!

Așa s'a tocmit feciorul popii cu sasul, ca se-i aducă nevêsta acasă, și după ce 'mi-a spus tocmeala, eu l'am întrebat:

— Me, spune'mi drept, poți tu împlini ce ai promis sasului?

— Pot, dar' trebuie se'mi ajuți și tu!

— Cum se'ți ajut?

— Tu se veți se faci cunoștință cu servitorea nevêstei sasului, care e română, și ca se-i câștigi totă încrederea se ȃci, că esti ne'nsurat, ear' după ce vei fi făcut cunoștință se mi spui.

— Asta o pot face, dar' aceea se ști, că eu la alte lucruri slabe nu'ți dau ajutor.

Dupa ce am făcut cunostință cu servitorea nevêstei sasului, feciorul popii 'mi-a ȃis se spun servitorei, că sasul a dat pe stăpânsa pe mâna vrăjitorilor ca s'o facă se meargă ear' la el. Servitorea, la îndemnul meu, a spus aceasta stăpână-sa.

După câteva ȃile feciorul popii a luat niște haine vechi dela sas, le-a umplut cu pae, a făcut un chip de sas cu mâni, cap și picioare, și 'mi-a ȃis: Du besna asta aȃi seara de o ȃă servitorei, ca s'o pună pe nevedute sub patul, în care dórme stăpânsa, dar' așa ca picioarele se se vadă.

Eu am făcut cum 'mi-a ȃis feciorul popii, și servitorea cum am ȃis eu. Nevêsta sasului, când se se culce observă

niște cisme sub pat, prinde de ele, și trage mătăhala afară, dar' când o vede țipă, că și când o ai fi înferat, leșină de frică și cade mai mórta jos. Frâua numai după-ce servitorea o a frecat cu oțat, și a depărtat mătăhala, 'și-a venit în fire, dar' tótă nóptea n'a durmit, și n'a lăsat servitorea de lângă ea.

La câteva zile după aceasta, nevêsta sasului voind a mulge o bibolă, află un șorece spênđurat de țita bibolei, pe care bibolarul, la învețul feciorului popii, l'a fost legat de țita bibolei, și cade de nou în leșini.

Venindu'și frâua la fire, servitorea ȃice cătră ea: Stăpână, estea tote's semne, că bărbatul dumnitale te-a dat pe mâna vrăjitorilor.

Frâua, la observarea aste a servitorei, s'a pus pe gânduri, dar' n'a ȃis nimica.

Într'o seră, când frâua vrea se se culce, află o mătă mórta-n pat, pe care servitorea i-o pusese la îndemnul meu amăsurat îndrumării feciorului popii. Când vede mătă mórta, frâua strigă tulvai, servitorea auȃind strigătul, aleargă și află pe stăpânsa de nou leșinată mórta, o freacă ear' cu oțat și, după-ce o aduce la fire, îi ȃice: Stăpână, cu dumneata nu-i bine, dumneata se te duci la bărbat, că te prăpădești cu zile!

Frâua, înfricoșată până dincolo, ȃice atunci cătră servitorea: Eu aici numai stau, dar' unde se mergem noi — acum nóptea? Se mergem amêndouë la bărbatul dumnitale și se'l rugăm, ca se întórcă slujba cu vrăjitorii asupra dumnitale, că altcum cu dumneata e gata.

Încă în nóptea aceea frâua s'a întors la bărbat, l'a rugat de iertare, și de aci incolo au început a trăi bine.

Feciorul popii 'și-a luat simbria dela sas, 'mi-a dat și mie o parte și, gătând cu îmblătitul, am plecat cătră casă.

Pe drum, povestind eu cu feciorul popii, l'am întrebat serios: Me, spune'mi adevorul, cetit'ai tu psaltirea înapoi?
„Ba un drac“ — 'mi-a respuns!

Scólă și viață,

— „Of ce fericit e acesta, nu trebuie se mai meargă la scólă!“

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi n'aveți sócre!

Eu, când cineva se însórá sau se mărită, din princip, nu-'i gratulez, ca se nu 'mi se pótă íputa, că am poftit cuiva réul. Dacă cei-ce se însórá sau se mărită nu'și pot însuși gratula la căsătorie, eu cu gratularea mea n'aleg untul din brânză. Câț!

Altcum omul ađi neci nu mai știe cui se gratuleze: Ađi feciorii se mărită și fetele se însórá. Câț!

Nu ínteleg aici pe țárenii noștrii. La țárenii noștrii sfânta scriptură mai are încă valóre, și la ei bărbatul e capul femeii. Țáreanca noștră, și dacă'și ia un bărbat d'ai Babei Ghisa, tot nu'și uită că ea are fuior în cap. Ș'apoi

țărencele noastre, purtând opinci, neci nu pot face pretențiuni la regimul pantofului. Câț!

Între țărenii noștri, așa numiții „Pantoffelhelden“, sau pe românește, „Tapălăgile lui Isaia tănțuește“, sunt tot așa de rari ca și corbii albi, sau ca Măierițele din Sibiu, care dau tot crucerul ce-l câștigă bărbatului, și nu știu unde-î cârciuma Kirchgatteróii. Câț!

Din contra, în societatea noastră așa numită cultă, e cu totul altă căiță. În societatea asta bărbatul de regulă e „Pantoffelheld“, sau „Tăpălaga lui Isaia tănțuește“. Bieții bărbați — ce e drept — pórtă cilindru, dar' omul cu ochi pătruđetori vede la ei căița, caș la strigoii códa. Câț!

Causa atărei stări sociale e cultul adeseori nemeritat al femeii, care merge până la negațiunea propriei individualității, și mania solgabirăiască a femeilor noastre. „Se știu eu -- a đis odată o femea-cultă cătră mine — că fata mea o se facă ce-î poruncește bărbatul, mai bine-î sulesc gâtul decat s'o mărit“. Câț!

Ce se alege în căsătorie de bărbatul, care ia de nevestă fata unei mame cu atari principii, o știm cu toții. Bietul bărbat devine în căsătorie iobagiul fustelor. El neci-odată nu câștigă destul; din câștigul propriu mână ce, cum, și cându-î face nevêsta, și dacă îndrăznește a afirma că o bucată nu-î sărată, rischează, că nevêsta-î sparge o ólă, sau un blid în cap. Dacă vine de vreme acasă nu-î bine, dacă vine târđiu, când intră în odae durdue, fulgeră, și tună, de se cutremură taina a șeselea. Câț!

Cum îi mai vine unui bărbat, pe care Arhanghelul l'a scăpat de femeă, a se mai însura, nu'nțeleg. Dar' ce se đică omul de Chir Bogdan, care după ce a îngropat trei femei diabolice, a remas cu trei diaboli de sócre la casă, și acum vrea se se însóre a patra óra?! Mițuluc!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Câț călugări aveți voi în Blaj?

Pupăză: Doi!

Colac: Și celibi?

Pupăză: Celibi avem mai mulți decât păcate strigătoare la ceriu!

Colac: Ei, și ce deosebire faceți voi între călugări și celibi?

Pupăză: Ce deosebire se facem? — călugăr, ori celibe, la noi, ca și la voi, e tot un drac!

Colac: Noi n'avem celibi!

Pupăză: Da protopopul suspendat al Sibiiului ce Hantătaru-i?

Colac: Ala nui celibe neci călugăr.

Pupăză: Atunci ce păcate-î?

Colac: Un catâr hierarchic!

Pupăză: Noi hierarchi de aceia n'avem!

Colac: Ba aveți!

Pupăză: Unde?

Colac: În Blaj, și-n alte locuri. Me, tot ce nu-î călugăr nici popă, și-n biserica vóstră, e catâr hierarchic!

Pupăză: Care va se dîcă — cum dîce Tribuna cându-î pică musca-n lapte — tu bați șaua, ca se se priceapă calul!

Colac: Da, da! — Călugărul nu pôte avea muere, popa trebuie se aibă, și, prin urmare, tot ce-î la mijloc e catâr hierarchic. — Voi la unirea vóstră cu Roma n'ați primit și celibatul!

Pupăză: Ai tótă dreptatea! — Acum încep eu a pricepe pentru-ce noi avem numai doi călugări și celibi câte contradîceri în Tribuna, sau câte greșeli de tipar în Gazeta Transilvanii!

Colac: Și asta pentru ce?

Pupăză: Pentru-că cei doi călgari au trei moșii mari și două mori cu mari venite, dar' bieții de ei mor de fóme, pentru-ca celibii se aibă ce mîanca — eu înse me duc sóțe se'mi vîd de copii, că preoteasa nu-i' acasă!

Colac: Așa ceva fac și catârii hierarchici, care n'au preotese de loc — adio!

Copil de mare speranță.

Tata: Ce ai făcut tu ear' Niculiță?

Țiculiță: Ce tată?

Tata: Me, tu cât esti de mic, esti deja de nimica!
Ce s'a alege dintr'un mișel ca tine, când vei fi mare ca mine?!

Servitorul ascultător.

— »Petre«

— »Poruncește măria ta!«

— »Scólă-me mâne demineată la 5 ore, că vreau se
me duc la vînătoare!«

— »Prea bine măria ta, me rog numai a'mi trage
clopoțalul!«

La adresa corespondenților mincinoși: Cu plăcere desmint atacurile comise în Nr. 6 asupra părintelui B. Bochiș din Aghireș, în Nr. 7 asupra notarului E. Barb din Mehadica, și-n Nr. 8 asupra învățătorului Gavril Moșu din Riualb. Acești trei Domni, dovedind prin acte publice nevinovăția lor, corespondenții fac bine, dacă'si aruncă simțul lor pentru adevăr în vadra porcilor.

D-lui R. în D.: E dureros, că n'ai fost acasă, mai dureros că ómenii D-tale au primit Calicul, de care te dóre, că n'ai cu ce'l plăti. Voi đice deci și eu cu țiganul căruia valurile Dunării îi duceau pălăria: Se fie pentru sufletul tatii, căruia așa și așa nu 'i-am pus pomană. Pe viitor spune însé ómenilor dumnitale se nu mai primească în absința dumnitale pe alt calic în casă!

La adresa restanțierilor: Ca nime se nu se pótă află ofersat am dispus espedarea numărului present și la adresa acelor p. t. Domni, care până-n 1. Octobree nu ne-au trimis abonamântul restant. Tuturor celor ce după primirea acestui număr nu ne vor plăti abonamântul restant, li se va sista espedarea foii necondiționat.

Abonați Calicul,

în condițiunile aretate-'n fruntea lui.

Exemplare complete dela începutul anului mai avem numai două.

Cei-ce aveți bani gata, nu așteptați cu plățirea abonamântului până-'n 1. Octobre, nu cumva până atunci statul se bancroteze, și se dați de pagubă.

Noi, la primirea abonamântului, ținem la principiul plăcintăresc: „Care cum se cóce, haida cu ea încóce!“

Acei domni, care au binevoit a ne trimite numărul 1. din estan, de care noi nu mai aveam, se autorizează a'și detrage din abonamânt 30 cr. rebonificare.

Administrațiunea Calicului.